

ЛІТЕРАТУРА

1. Арутюнова Н.Д. Дискурс /Н. Д. Арутюнова // Лингвистический энциклопедический словарь. – М.: Советская энциклопедия, 1990.
2. Бондаренко А.І. Текстово-світоглядні моделі художнього мовомислення ХХ ст.: Монографія. – Ніжин: Вид. ПП Лисенко М.М., 2009р. – 323с.
3. Житарюк М. Г. Соціокультурна модель журналістики: традиції і новаторство: [Електронний ресурс] : Бібліотека Центру екстремальної журналістики/ Житарюк М. Г. – Режим доступу. – http://www.library.cjes.ru/online/?a=con&b_id=831&c_id=11235
4. Зикун Н.І. Журналістські жанри (аналітичні): Курс лекцій. – К.: КиМУ, 2010. – 231с.
5. Кибрик А.А. Обосновано ли понятие «Дискурс СМИ»? / А.А. Кибрик // Жанры и типы текста в научном и медийном дискурсе / под. Ред. А.Г. Пастухова. – Орел: ОГПК, 2008. С.6-11.
6. Кудрявцева Л.О. Сучасні аспекти дослідження мас-медійного дискурсу: експресія – вплив – маніпуляція // Мовознавство: наук. теор. Журнал ін-ту мов-ва ім. О.О. Потебні та укр. Мовно-інформаційного фонду НАН України. – 2005р. - №1. – С.58-66.
7. Кулик В.М. Дискурс українських медій: ідентичності, ідеології, владні стосунки / Кулик В.М. – К.: Вид-во «Часопис «Критика», 2010. – 655с.
8. Москаленко А.З. Вступ до журналістики. – К.: Школяр, 1997.
9. Прохоров Е. П. Журналистика как сфера информационной деятельности // Методы исследования журналистики: Сб. ст. / Отв. Ред. Я. Р. Симкин. – Ростов на Дону: Изд-во Ростов. Ун-та, 1979.
10. Серажим К.С. Дискурс як соціолінгвальний феномен сучасного комунікативного простору (методологічний, прагматико-семантичний і жанрово-лінгвістичний аспекти: на матеріалі політичного різновиду українського масовоінформаційного дискурсу): Дис... д-ра філол.наук: 10.01.08 / К.С. Серажим. – К.: Ін-т ж-ки Нац. Ун-ту ім. Т. Г. Шевченка, 2003.
11. Серажим К.С. Дискурс як соціолінгвальний феномен сучасного комунікативного простору (методологічний, прагматико-семантичний і жанрово-лінгвістичний аспекти: на матеріалі політичного різновиду українського масовоінформаційного дискурсу): Автореф. дис... д-ра філол.наук: 10.01.08 / К.С. Серажим. – К.: Ін-т ж-ки Нац. Ун-ту ім. Т. Г. Шевченка, 2003. – 32с.
12. Т.А. ван Дейк. Язык. Познание. Коммуникация. – М.,1989. – 312с.
13. Тоффлер О. Третья волна: Пер. с англ. А. Свса. – К.: Вид. дім «Всесвіт», 2000. – 480с.
14. Чічановський А., Шкляр В., Стариш О. Функціонування ЗМК як політичний процес. // Публіцистика і політика. / Зб. Наук. праць політологічної спрямованості / за ред. Д-ра політ. Н., проф. А. А. Чічановського – К.: Грамота, 2007. – Вип. 1 (4). – 152 с.— С.9-10.
15. Шевченко І.С. Дискурс як когнітивно-комунікативний феномен /під загал. Ред. Шевченко І.С.: Монографія. – Х.: Константа, 2005. – 354с.
16. Шевченко І.С., Морозова І.О. Проблеми типології дискурсу. Дискурс як когнітивно-комунікативний феномен / під загал. Ред. І.С.Шевченко. – Х.: Константа, 2005. – 354с.

The article is devoted to finding out the essence of media discourse, its discursive characteristics, semantic and structural features in the system of mass-media, mass-communication and in the context of discourse typology.

Keywords: discourse, media discourse, mass-media, mass-communication, press, radio, television, information, discourse taxonomy.

О.П.Сулима

СПЕЦИФІКА СКЛАДЕНИХ ІМЕННИХ ПРИСУДКІВ ЗІ СПЕЦІАЛІЗОВАНИМИ ІМЕННИМИ СЛОВОФОРМАМИ У ХУДОЖНІХ ТЕКСТАХ

У статті розглянуто особливості функціонування складеного іменного присудка зі спеціалізованими іменними словоформами у художньому стилі, проаналізовано його структуру й семантику.

Ключові слова: художній стиль, спеціалізовані іменні форми, зв'язка, однорідність.

Художній стиль, охоплюючи компоненти всіх інших функціональних стилів, переосмислює їх; він становить найрухливішу систему зображальних засобів, зазнаючи різноманітних впливів: авторського світобачення й відображення митців слова. Художнє відтворення дійсності – це мистецтво використання мовних засобів через образність, символізацію, словесні образи, експресивність, використання тропів: метафор, алегорії, гіперболи, перифразів, віршових форм, поетичних фігур та ін. Це конкретно-чуттєве сприйняття дійсності; індивідуальне світобачення і, відповідно, світовідтворення автора, спрямоване до інтелекту читача. Такі настанови художнього стилю зумовлюють постійне поповнення виражальних засобів, а також нових, оригінальних способів передачі суб'єктивного враження про навколишнє середовище. Тому й зростає вживання іменних складених присудків, що здатні давати докладнішу оцінку або виражати певні оказіональні значення. Складений іменний присудок був предметом дослідження багатьох мовознавців (О. О. Потебні, Ф. І. Буслаєва, О. М. Пешковського, О. О. Шахматова, І. І. Мещанінова, Л. А. Булаховського, О. С. Мельничука, О. В. Бондарка, В. М. Русанівського, А. П. Грищенка, І. Р. Вихованця, М. Я. Плющ, К. Г. Городенської, І. К. Кучеренка, Н. Л. Іваницької, А.П. Загнітка, М. В. Мірченка,

М. І. Калька, Г. О. Піскун та ін.), однак наразі немає дослідження специфіки іменного присудка у певних стилях мови, що і зумовило актуальність проблеми.

Функціонування складеного іменного присудка у художньому стилі є різноманітним за формальними й семантичними ознаками. Однак переважають присудки зі спеціалізованими формами у ролі іменної частини: зокрема, називного й орудного відмінків. У функції іменної частини виступають іменники різних семантичних груп, часто слова з тропеїчним, переносним, образним значенням, що актуалізують, індивідуалізують позначуване, а водночас і типово забарвлюють художній текст [3 : 81-82]. Наприклад: *Для мене література – пристрасно-солодка гра зі смертельним кінцем* (О. Овсянников).

У художньому тексті переважають конструкції з предикатом характеристики, структура яких ускладнена атрибутивними та обставинними детермінантами (переважно локативними й причиново-наслідковими): *Се була музика нових поколінь, нечувані комбінації звуків, щось таке, перед чим Бах, Гайдн і Бетховен – пігмеї...* (М. Коцюбинський); *Це та неохопна безкінечність, яка включає в себе і галактику, і вибух, і всесвіт, і життя в найдрібніших його частинах* (О. Ульяненко.); *Мовляв, це чужі речі, я ними володію, тому я – інша людина* (К. Калитко). Ускладненість предиката виявлена через оцінну семантику відмінкової форми емоційно забарвленого прикметника, рідше іменника, у ролі атрибута: *Життя – це божевільне ралі* (Л. Костенко); *Господь сам найліпший свідок!* (О. Кобилянська); *За 2 виступи я заробив 30\$, але зараз я зробився публічним чоловіком* (В. Стефанік); *Я, звичайно, бідний жовняр, а з роду простий мужик* (Ю. Федькович).

У художньому стилі використання емоційно забарвленого означення – це передусім художній засіб увиразнення мовлення. Наприклад: *Леонід Макарович – це той слимакуватий Льончик, а тепер, виявляється, мій благодійник* (В. Слапчук); *Циганка Аза – це персоніфікація бурхливої південної страсті* (М. Вороний); *Правдивий пісні передзвін кайданів – то тільки звичний акомпанемент* (Л. Костенко). Для увиразнення мови героя художнього твору можуть вживатися будь-які форми, навіть такі, в яких іменна частина виражена іншомовним зворотом як маркером сучасного молодіжного сленгу на зразок *Кузен постійно повторює Бранкові: ти – old fashion boy* (К. Калитко); *Такий от непочатий край роботи – very energetic treasure* (І. Карпа); *Увесь цей світ – my Crazy Rainy Land!* (С. Поваляєва); *Для Бранка хепіендом буде час хисткої і болючої гармонії* (К. Калитко).

У складеному іменному присудку зі спеціалізованими формами вживаною є зв'язка **бути** або її нульовий вияв. Це пов'язано з мовною економією, властивою безпосередньому спілкуванню: *Мій нарис „Басараби” – то є правдива історія фамілійна* (В. Стефанік); *Доказував Миколі, що брати за голос п'ятку – це річ не моральна* (Л. Мартович); *Дараба [пліт] – то така, брате, челядина, що у неї зрада не новина!* (М. Черемшина).

У ролі іменної частини присудка виступає стилістично маркована лексика, наснажена, часто „низька” (евфемізми, жаргонні, сленгові слова, вульгаризми) або okazіональна. Наприклад: *Всі мої знайомі – найдоброрядніші люди* (П. Загребельний); *А картини у нього – страхопудливі мальовидла!* (П. Загребельний); *Розташовуватись на нарах – привілей блатних* (Б. Антоненко-Давидович); *Ми з Марком – з особливої касты Тих-Що-Самі-Собі-Створюють-Проблеми-Самим-Лише-Своїм-Існуванням* (К. Калитко). Для відтворення розмовного й діалектного мовлення вживаними є лексичні або фонетичні діалектизми: *Коби хоть один з нас пливак* [плавець], *а то нікому було й поратувати* (М. Черемшина); *Бо дяк був його верствак* [ровесник], *і приятель вірний, і порадиш певний* (М. Черемшина); *...Таже вона вам не воріг, та й дітям своїм не воріг* (В. Стефанік). Такі присудки можуть містити у складі дейктичні займенники: *Сльози – то одинокий цілющий лік на їхній пекучий біль* (М. Черемшина); *Весняна роса – то сльози цвітів* (М. Черемшина).

Одним з основних типів складеного іменного присудка у художніх текстах є такий, що побудований за формулою **Ї** + н.в.: *Мати – медична сестра у лікарні* (Є. Кононенко); *Тут вона не прописана. Значить – не хазяйка* (Є. Кононенко). Але, на відміну від наукового стилю, якому властиве використання вказівної частки **це**, й публіцистичного стилю, де іменний присудок додатково характеризується великою кількістю часток, у художніх текстах в аналізованих конструкціях переважає вказівна частка **то**: *Все наше життя – то колосальний сюжет* (Є. Кононенко). Особливістю моделі присудків **Ї** + н.в. є те, що у них до складу іменної частини, вираженої загальною назвою на позначення особи, як обов'язковий елемент, входить прикметник: *Там рицар – всякий парубійка, козак там чортові не брат* (І. Котляревський); *Його господарі – люди*

заможні, горді (О. Кобилянська); *Радянська жінка – найрішучіша жінка в світі!* (П. Загребельний); *Тодя – чоловік практичної дії* (П. Загребельний).

Поширеною у текстах художнього стилю є присудкова форма *є/єсть* + н.в.: *Я єсть Любов до рідного народу* (Д. Павличко); *Чи Сава не є так твоя дитина, як Михайло?* (О. Кобилянська); *Я єсть народ, якого правди сила ніким звоєвана ще не була* (П. Тичина). Ці ж форми вживані також в епістолярному та розмовному (діалектному) мовленні: *Образовані жінки є рідкість* (В. Стефаник); *Маса емігрантів є то господарі кількаморгові і незадовжені* (В. Стефаник); *...Мужики є дуже непобожний народець* (В. Стефаник). Виражена зв'язка виступає додатковим засобом актуалізації важливості семантики предиката для висловлювання.

Форма орудного відмінка у функції основної частини складеного присудка виступає як з абстрактною зв'язкою, так і з напівповнозначною: *Може, вона теж буде жінкою при чужому татові?* (Є. Кононенко); *Другий мій дід носив два ромби перед II світовою, а в першу світову був повним Георгіївським кавалером* (А. Головка); *А Васька був слюсарем-сантехніком від ЖЕК-у на їхній ділянці* (Є. Кононенко); – *Ти став схоластом* (Є. Кононенко). Часто використовують форми орудного з повнозначним дієсловом у ролі зв'язки: *Служив би Василь Єфремович Червонописький офіцером до самої демобілізації* (Іван.); *...Лариса – навчалася у педінституті, я – після технікуму працював майстром на автозаводі* (В. Слапчук); *Працювала я листоношею шість з половиною років* (А. Олійник); *Наприкінці березня він прийняв присягу як його [товариства] повноправний член* (В. Лис); *Через якийсь рік начальство ставить мене механіком* (А. Олійник). Виражена зв'язка в аналізованих присудкових формах у діалектних текстах часто є специфічною: *Так ми усі разом ... творимо то, що житєм називається в селі, а поза селом називають люде поезією* (В. Стефаник); – *Був-сми [він] наймитом, а потім відбув-сми десять рік у войську* (В. Стефаник). Аналізовані присудки вимагають поширювачів, які характеризують фізичний стан суб'єкта: *Великий Перекладач був чоловіком у віці, кіношної зовнішності* (Л. Денисенко); *Всі вони були принцями у вигнанні* (Л. Денисенко); *Батько був високим білявцем, киянином польського походження, з квартирою в центрі міста* (Л. Денисенко); *Останній був курдуплеватим і жорстоко поморщеним від алкоголю типом, нездійсненим поетом і zdeградованим номенклатурним журналістом* (Ю. Андрухович).

Форма орудного може виступати порівнянням, однак на відміну від форми називного – без службових слів (*мов, немов, як, ніби*). Пор.: *Її коса – як волоть молодої кукурудзи* (Д. Павличко); *Вони – як ізгої у цьому світі, ходять з тавром до кінця життя...* (А. Багряна) – *Все життя гумористом* (Остап Вишня); *Одинцем у всьому світі* (Загород.); *Хмари – молочними старками* (С. Поваляєва); *Тяжкий мій шлях – гуцавиною глоду* (Д. Павличко); *І крила нерозкриті – рюкзаками* (М. Боровко). Відсутність порівняльних часток вказує на те, що суб'єкт не просто порівнюється з іншим предметом, названим предикатом, а сприймається у тій формі.

Іменними присудками у простих і складних реченнях виступають іменниково-іменникові словосполучення: *Він – послідовник альбігойської єресі* (К. Калитко); *Коротіе кажучи, Перу – країна індіанців* (Ю. Покальчук); іменниково-прикметникові: *Я в цій всій справі – людина випадкова* (А. Кокотюха); однорідний ряд: *Дві статті затриманий уже має, намалювати третю – не питання і не проблема* (А. Кокотюха) тощо.

Особливістю складеного іменного присудка у текстах художнього стилю є те, що внаслідок транспозиції у широкому значенні терміна форма називного відмінка може вживатися замість форми орудного: *Але довгастий начальник, що, як виявилось, був не просто собі слідчий, а – старший слідчий в особливо важливих справах, на те не вважав* (Б. Антоненко-Давидович); *Так, я був український націоналіст, я був за голову повітової філії національного союзу* (Б. Антоненко-Давидович); *Цей невисокий чоловічок з плюсклим, як тісто, тілом і маленькими прудкими очима був шахтар* (Б. Антоненко-Давидович). Уживана форма називного експлікує або постійну ознаку: *Її бабка по батькові власне була гуцулка* (О. Кобилянська), або можливе становлення цієї постійної ознаки у майбутньому: *Може, й козаччина через сто літ буде дим...* (М. Хвильовий).

Форма називного у розмовному мовленні вживана й з напівповнозначними дієсловами *зватися, називатися*, у сполученні з якими нормативною є форма орудного: *Цей спосіб називається індустрія й торгівля* (Л. Мартович). У розмовному й діалектному мовленні можливе функціонування присудків зі зв'язкою *є*, а також особовою формою дієслова *бути* минулого часу, що є особливістю зокрема південно-західних діалектів [1:167]: *Іван Різаний, за офіційним поділом в'язнів, є все ж соціально близький елемент – спотворена спадщина проклятого капіталістичного*

минулого (Б. Антоненко-Давидович); *Виходить, той, хто виступає проти народу, є ворог народу* (Б. Антоненко-Давидович). Такі присудки є стилістично маркованими.

Для текстів діалектних це не є транспозиційною зміною, а особливістю мовлення автора або мовця. Уживання форм називного замість орудного на території Західної України є нормованим: *Я тобі буду дохтор* (В. Стефаник); *Марко був сильний хлопець* (Ю. Федькович); *Іван і Василь були се два багатирські сини із Соколія* (Ю. Федькович); *...Але я була всьому причина* (Л. Мартович). Натомість в епістолярній спадщині письменників Західної України вживаною є літературна форма: *Як приїдете до Белелуї, то я буду Вашиим проватором по полі, бо я сусід Ваи буду дуже близький* (В. Стефаник); *Але той варварський напад най буде пересторогою для сердець і голов рабівників і старих і малих* (В. Стефаник); *...Не можна говорити, що ся боротьба – є борьбою в жовніри хлопчиків* (В. Стефаник).

Трапляються випадки вживання особової форми зв'язки з формою називного відмінка, що переводить безособове речення на особове: *...Почав виспівувати такі частівки, що слухати їх були чиста мука першій-ліпшій радянській людині* (Б. Антоненко-Давидович) – пор. *...Почав виспівувати такі частівки, що слухати їх було чистою мукою першій-ліпшій радянській людині*. Така трансформація допомагає влучніше акцентувати частини повідомлюваної інформації.

Підметом у реченнях художніх текстів зі складеним іменним присудком можуть виступати слова різних лексико-семантичних груп або їх поєднання: *Інтелект піднімається над матерією, стає її протилежністю* (О. Бердник); *Сміх і плач – два рідні брати* (Олександр Олесь); *Для нього я був не тільки „свій” лінком, а ще й, як виявилось, знайомий* (Б. Антоненко-Давидович); *Се була лож* (О. Кобилянська).

Форми складеного іменного присудка є потужним засобом створення анафоричних утворень. Уживання іменників різної семантики сприяє переорієнтації текстового акценту: *Мої предки, мабуть, були землеробами... Мої предки, мабуть, були пілігримами... Мої предки, мабуть, були еретиками... Мої предки, мабуть, були конкістадорами... Мої предки, мабуть, були індіанцями... Мої предки, мабуть, були алхіміками* (О. Шелюг); *Вона вже віднині – і ви, і я. Вона вже віднині – поле і сад, Вона вже віднині – лункий зорепад, Вона вже віднині – вітри голубі І тонкострунні прозорі зливи* (Г. Чубай). Кожне анафоричне речення узагальнює наступне повідомлення, його наслідок.

Для текстів художнього стилю властиві також парцельовані речення, в яких форма називного, винесена за межі основної частини, поширена залежними словоформами. Виділення присудка в окрему синтаксичну конструкцію увиразнює його значимість: *А що таке темноти?... Можливо, - це самотності печаль. Дух каменя. Жало злости. Липкі пов'язки мумій. Задрість ненаситна* (Д. Павличко); *Я розумію світло. Це – душа. Любові й Космосу глибини. Жертва. Блиск розуму. Благословення миру. Палання рук. Веселої трави* (Д. Павличко); *Він був сильною особистістю. Страхітливим безумцем. Відчайдушним невдахою* (М. Штельмах).

Складені іменні присудки утворюють цілі синтаксичні блоки, що мають описовий, причиново-наслідковий характер: *При розслідуванні виявиться, що затримані – журналісти, він працює спецкором російської газети, а вона дописує до кількох місцевих газет і числиться у штаті однієї із них* (К. Калитко); *Огнище те – любов до своєї країни, до свого народу; світло – то ідея, що дала зміст життю, то свідомість своїх обов'язків; тепло – віра в перевагу добра над злом, правди над кривдою, світла над темрявою...* (М. Коцюбинський); *Я люблю читати воєнні мемуари, незалежно від того, в якому званні і на чьому боці воював автор — чи був він офіцером вермахту, чи петлюрівським старшиною, чи він і далі лишається лідером мексиканських партизанів, чи його до сьогодні вважають чеченським польовим командиром* (С. Жадан). Частини таких утворень можуть бути парцельованими, коли в цьому єдиному цілому іменна частина винесена за рамки двоскладного речення: *Може, сам колись виконробом станеш. Або директором школи... Або хоч класним керівником* (С. Дудар). Кожна з частин становить початок розмірковування.

Різкий характер протиставлення передають конструкції, у яких дві частини з однаковим підметом, але різними, контрастними іменними частинами за відсутності дієслівної зв'язки. Однак протиставні відношення у художньому тексті, як і в інших стилях, можуть бути виражені через наявність протиставного сполучника **а**: *Потім виявилось, що Здоровань був не недолітком, як усі вважали, а взросляком* (Ю. Покальчук); *Мрія – не фотографія дійсності, а творчість духу* (О. Бердник); *Він – не нормальна людина, а щось середнє між людиною і привидом* (О. Бердник).

Отже, на основі проведеного аналізу особливостей функціонування складеного іменного присудка у художньому стилі, можна зробити такі висновки: у художньому стилі складений іменний присудок зі спеціалізованими іменними формами функціонує активно, як найбільш продуктивний тип, що зумовлений настановою цього стилю на максимально точне відображення явищ позамовної діяльності, з одночасним їх оцінюванням. Іменна частина завжди поширена залежними словоформами, що дає змогу докладніше описати факт позамовної дійсності. У діалектних текстах можливе паралельне вживання форм називного й орудного на місці нормативного орудного. Подальший науковий пошук може спрямовуватися на з'ясування валентності складеного іменного присудка, вираженого спеціалізованими іменниковими формами у текстах різних стилів.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бевзенко С. П. Українська діалектологія / С. П. Бевзенко. – К. : Вища школа, 1980. – 246 с.
2. Дудик П. С. Стилистика української мови : [навч. посібник] / П. С. Дудик. – К. : Видавничий центр „Академія”, 2005. – 368 с.

The article deals with peculiarities of functioning, structure and semantic of nominal predicate with specialized forms of nominal in art style.

Key words: art style, specialized forms of nominal, copula, homogeneity.

А. В. Шумейкіна

ДЕЯКІ ЯВИЩА СЛОВОТВОРУ СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ (НА МАТЕРІАЛІ МОВИ ЗАСОБІВ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ)

У статті розглядаються словотвірні інновації сучасної української мови кінця ХХ – початку ХХІ ст.

Ключові слова: словотвір, словотворчий формант, словотвірний тип, способи словотвору, новотвори.

Функціонування української мови кінця ХХ – початку ХХІ ст. пов'язане з двома протилежними тенденціями: з одного боку, активна деривація неологізмів на національній мовній основі, а з другого – активізація процесу запозичень як наслідок інтенсивного розвитку різних сфер суспільної діяльності людини та глобалізації суспільства і мови в цілому. Вплив позамовних – суспільно-політичних, соціально-економічних і культурних – чинників позначився на проникненні до лексико-семантичної та словотвірної системи української мови іншомовних, інтернаціональних елементів. Як наслідок, у словотвірній підсистемі української мови відбуваються постійні динамічні зміни та оновлення, що потребують ґрунтовного осмислення та вивчення. **Об'єктом наукового зацікавлення** стали словотвірні інновації, або узуальні та okazіональні новотвори сучасної української мови кінця ХХ – початку ХХІ ст., а також процес появи нових слів; **метою дослідження** є аналіз та опис відповідних явищ на словотвірному рівні. Під новотвором розуміємо нове слово, утворене за певною словотвірною моделлю з власне українських або запозичених морфем у межах української мови.

Серед нових тенденцій словотворення відзначаємо розширення кола твірних основ за рахунок ключових слів доби та появу так званих політичних новотворів, напр.: *кучмізм, путінізація, табачникізація, майданівець, рухівець, БЮТівець, нашоукраїнець, БЮТівський, протимошенківський* та ін. Відбувається активний процес творення слів на базі іншомовних кореневих морфем: *піар – піарити, пропіаритися, самопіар, піарник, піарний, піарівський; продюсер – продюсувати, продюсування, продюсерування, продюсерський, продюсерство; лобі – лобіювати, пролобіювати, лобізм; парк – паркувати, паркінг, парковка, паркування, паркувальник*. Напр.: «У нас відбулася повна **«путінізація»** інформаційного простору» (УМ); **БЮТівські** тиради не обійшлися без «ляпу» (УМ); *Можє, це черговий трюк для самопіару* (УМ); *Спериму Квентін пролобіював Лохан у стрічку свого давнього товариша...* (УМ).

Одна з характерних ознак аналізованого періоду – активне входження в українську лексичну систему нових одиниць з англійської мови та їх словотвірна адаптація. У зв'язку з цим спостерігається зростання продуктивності суфіксів **–инг-** (**–інг-**) та **–ств-** (**–цтв-**) зі значенням опредметнених абстрактних ознак в термінологічній лексиці та витіснення в цій функції суфіксів **–изм-** (**–ізм-**) та **–цин-**, напр.: *моніторинг, лістинг, кастинг, картинг, ліфтинг, кліринг, пірсинг, консалтинг, тренінг, брифінг,*